

Duitse krijgsgevangenen verlaten Sliedrecht

Op 8 mei 1945 marcheerden de Duitse soldaten, nagekeken door jong en oud, ons dorp uit. De driekleur is weer in top. Hoog steekt de vlag boven het GEB-gebouw uit. Op deze plek was het wel eens anders geweest. Bij een razzia lukte het een enkeling daar uit de rij van opgepakte mannen te ontsnappen en zich te verbergen in het kantoorgebouw.

Lae me mor hope op lichpuntjies ...

Sjonge, jonge, 't jaer is amper êêne maond oud, mor wat een perbleme aan aalle kante! 't Lijkt wel of dat 't aals mor gekkerder wordt. De machteloôshaaid is aareg grôôt. Wà kè je daer as gewoon mens nou toch aan doen? Iederêên wil toch graeg gewoon een bietjie leuk leve? Wie wil d'r nou aanslaoge, oorlogge of gijzeling?

Dut jaer viere me de bevrijding van seuventig jaer geleeje. As kaaind vong 'k 't aaltijd aareg raor dà me op 4 maai stil mosse weze vanwege aalle verdrietige toestande van d'n Twêêde Wereldoorlog, en een dag laeter fêêst vierde vanwege de bevrijding. D'n êênen dag verdriet en de vollegenden dag

vreugde. Hoe kon dat nou? Nog voel 'k dà m'n vaoder en moeder écht onder d'n indruk wazze en ernstig stilte in acht namme tijdes d'n herdenking op de raadio, want tillevisie hadde me nò nie. Dat maakte aareg veul indruk. M'n aage vaoder had ok in de rij gestaon in de Kaarekstraet om naer Duitsland te gaon en was ontsnapt deur 't GEB-kentoor in te vliege. Hij was daer gaauw gehollepe deur iemand om een klaain kaomertie in te gaon en hà dôôdsangste uitgestaon.

Besjaon en ik gonge is met een busrondraais deur Pole. Op een dag gonge me naer 't concentraosiekamp van Auschwitz. 'k Voelde d'r aailijk niks voor. 't Was een gezellige raais mè leuke mense. Dan gao je toch gêên excursie maoke naer zô iets ernstigs, doch 'k. Achteraf kan 'k u verzekere dat dat goed voor iederêên zou weze, om is te zien. Nog veul en veul indrukwekkender dan die herdenking daer van vleede week met aal die bekende mense op tv. Ik zou zôôwaer wel wille verplichte dat iedere leerling van een middelbaore school daer is naertoe mò gaon. Iederêên die dat daer ziet, zou nooit, nooit, echt nooit meer oorlog wille, denk 'k.

Bij 't opruime van de zolder vong 'k onderlest een grijze vuiliszak. 'k Wis echt nie meer wat 'r in zat. Nieuwsgierig maakte ik 'm ope. Och, nog toe ... Dat witte, aagegehaakte spraachie, die roze omslagdoek, ok deur m'n moeder zellef gemaakt en dat blauwe ketoene jurreksie. Dat hà ze gemaakt van 'n overhemd v`a me vaoder. D'r is een rand mè rôôd-mè-witte paddestoeltjies en bruine knijntjies op gebeduurd, hêêmel in de rondte. Och, toch. Inêêns begreep ik 't en kwam aalles saome: oorlog, zurrege van een vaoder en moeder, Auschwitz, mor ok blijdschap om dat klaaine maaisie dat in de hongerwinter gebore wier. Verdriet en bevrijding vlakbij mekaor. 't Jaer 2015 is begonne met 'n hôôp ellende voor hêêl veul mense. Lae me mor hope dat 'r gaauw weer wat lichpuntjies magge komme. Dat wil toch iederêên?!

Korsjonno